

Hồi 30

Miệng Thương Lưỡi Kiếm

Quái nhân áo đen diễn từng khúc Toàn Phong bát thức, Âu Dương Siêu thấy thế thức của y lão luyện khôn tả không sai một ly một tí nào cả, chẳng khác chi người luyện tập đã lâu rồi vậy. Chàng càng ngăn người ra và chú ý xem thêm.

Một lát sau quái nhân đã biểu diễn đến thức thứ sáu Phong Vân biến sắc rồi bồng đầu tay lại, hơi không thở mạnh, mặt không biến sắc và giở ngang cành cây lên trước ngực lớn tiếng hỏi:

- Lão đệ thử xem sáu thức cờ ấy của mỡ có được không?

Lúc này Âu Dương Siêu vừa hận, vừa giận vừa kinh ngạc, vừa lạ lùng, chàng cũng không hiểu mô tả như thế nào mới đúng.

Tuy trong người rất khó chịu, nhưng bề ngoài chàng thản nhiên và gượng trấn tĩnh tùm tùm cười và giơ ngón tay cái lên khen ngợi rồi lớn tiếng nói:

- Võ học của các hạ quả thật uyên bác, hai thế cuối cùng tại hạ tặng cho các hạ cũng không lấy làm gì lạ hết.

Quái nhân nghe nói khoái chí vô cùng, nhưng vẫn giả bộ làm ra khiêm tốn nói:

- Lão đệ cứ quá khen đấy thôi, mỡ thật là múa rìu qua mắt thợ. Nói văn chương trước mặt Khổng Tử.

Nói xong, y bồng chìa ra tay ra rung động một cái thật mạnh, nhưng lá nhỏ cành cây của y đang cầm bỗng rụng hết chỉ còn có một đoạn dài chừng thước hai, tựa như người dùng bao búa chặt vót vậy, và cũng dài ngắn như cây sáo ngọc, đủ thấy công lực của y cao siêu khéo léo như thế nào. Y giơ cành cây còn chừng thước hai đó lên nói tiếp:

- Lão đệ, mỡ xin biểu diễn hết mười thế sáo để lão đệ được yên tâm chỉ điểm mỡ hai thế sau cùng.

Nói xong, y không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời đã biểu diễn luôn.

Âu Dương Siêu cứ lẳng lặng đứng xem, chỉ trong nháy mắt quái nhân đã biểu diễn hết mười thế sáo không sai một tí một ly nào, rõ ràng là y đã khổ công luyện tập từ lâu, chứ không phải là người mới học.

Quái nhân biểu diễn xong mười thế sáo bỗng tung mình nhảy lên trên cao ba trượng rú lên một tiếng thật dài và rất kinh hồn động phách, rồi lượn một vòng mới từ từ hạ chân xuống đất mặt không biến sắc hơi không thở hồng hộc rồi lớn tiếng hỏi:

- Lão đệ xem địch thức của mỡ có được không?

Âu Dương Siêu như người nằm mơ mới thức tỉnh, trong lòng buồn bực khôn tả, nhưng mặt chàng vẫn tươi cười và đáp:

- Hà... hà... cao nhân, cao nhân tới hôm nay tại hạ mới thật sáng mắt hì hì...

Chàng tức quá hóa cười, cười xong chàng thò tay vào người lôi lá cờ báu ra rồi tiến lên một bước lớn tiếng hỏi:

- Kỳ và Dịch thức của các hạ thật là song tuyệt khiến ai cũng phải chịu phục, nhưng có chút khiến người ta nghi ngờ.

Chàng vừa nói vừa tiến lên hai bước nữa cách quái nhân chỉ còn hơn trượng.

Quái nhân trợn tròn xoe đôi mắt ngơ ngác không hiểu vội hỏi lại:

- Mười thế sáo đó đã có một vài thế sai lầm phải không?

Âu Dương Siêu lạnh lùng đáp:

- Cờ thức truyền thần, dịch thức giống hệt ngày gia sư còn sống cũng chỉ biểu diễn được như thế thôi.

- Nếu vậy xin lão đệ y theo lời hứa mà chỉ điểm bốn thế sau cùng đi.

Âu Dương Siêu bỗng biến sắc mặt giơ lá cờ lên ngang ngực trầm giọng hỏi:

- Người đừng có hòng, người nói đi. Sáu thế cờ và mười thế sáo ấy người học ở đâu ra?

Chàng đột nhiên biến đổi thái độ như vậy quái nhân cũng phải kinh ngạc vội nhảy lên cao hơn hai trượng thất thanh la lớn:

- Lão đệ làm gì thế?

Âu Dương Siêu tức giận vô cùng quát lớn:

- Mau mau trả lời cho tại hạ hay, để tại hạ khỏi phải ra tay tấn công.

Quái nhân càng hoảng sợ vội cướp lời đáp:

- Sao bỗng nhiên lão đệ lại giở mặt vô tình mà không giữ lời hứa như thế?

- Ai vô tình với người, ai nhận lời gì người?

- Bốn thế tuyệt học đổi lấy một thanh thần kiếm.

- Câm mồm, người đừng có nằm mơ nữa.

- Chẳng lẽ lão đệ không muốn lấy thanh thần kiếm nữa hay sao?

- Ta không những phải lấy thần kiếm ấy và nếu người không nói rõ cho ta hay lai lịch của những thế sáo với thế cờ đó học ở đâu ra thì ta phải lấy cả mạng của người nữa.

- Thì ra Thần Châu Tam Kiệt là những người vô tín nghĩa hết.

- Đừng có nói bậy, mau nộp mạng cho ta.

Quát xong, Âu Dương Siêu đã múa cờ xông lại tấn công tới tấp liền.

Quái nhân mặt lộ sát khí, hai người cách nhau gần như vậy muốn tránh né không phải là chuyện dễ, cũng may tay y vẫn cầm cành cây nên y vội giơ cành cây đó lên chống đỡ luôn. Chỉ nghe thấy kêu lách cách một tiếng, cành cây của y đã bị đánh gãy.

Quái nhân vội tung mình nhảy lên trên cao hơn trượng rồi lớn tiếng nói:

- Sao lão đệ lại bỗng nhiên trở mặt như thế?

Âu Dương Siêu tức giận đến nghiến răng kêu côm cộp đáp:

- Trừ phi người hãy nói thật cho ta hay bằng không chỉ có một cách là dùng võ lực để giải quyết thôi.

- Chẳng lẽ lão đệ không lấy thanh thần kiếm của Âu Dương đại hiệp nữa hay sao?
- Đừng có nói lời thôi nữa, hãy coi thế công của ta.

Chàng vừa nói vừa múa lá cờ tấn công tới, chàng giở một thế cờ thức rất lợi hại nhằm người của quái nhân tấn công tới tấp.

Quái nhân không sao tránh né được liền rút Bàn Long thần kiếm ra phản công luôn. Trận đấu của hai người kịch liệt không tả.

Lúc ấy trời cũng chưa sáng hẳn, người ta chỉ thấy hai ánh sáng một vàng một trắng quay quần lấy nhau trông rất đẹp mắt chứ không sao trông thấy rõ hình bóng của hai người.

Hai người đều là cao thủ thượng thặng của võ lâm, nên trận đấu kịch liệt không thể tưởng tượng được. Có thể nói từ xưa tới giờ chưa hề có trận đấu lợi hại đến như thế.

Hình như tiềm lực của Âu Dương Siêu còn mạnh hơn đối phương một mức, nhưng vì quái nhân đã biết rõ cờ thức của chàng và một pho võ công khi luyện tập thành công phải tốn không biết bao nhiêu công phu mới học thành, như vậy nhất thời làm sao mà biến đổi được, huống hồ Toàn Phong bát thức này cứ phải liên tiếp giở ra bao giờ cũng phải giở từ thế thứ nhất ra trước rồi tuần tự mà tiến chứ không thể nào sử dụng ngang xương những thế giữa hay sau cùng được. Đồng thời chàng cũng biết đối phương không phải là tay tầm thường, nên chàng càng không dám mạo hiểm nên vội múa thanh thần kiếm đảo về các nơi đại huyết, và nói tiếp:

- Lão đệ chớ nóng nảy như thế vội. Có chuyện gì hãy nói đã.
- Người còn chuyện gì mà nói nữa?
- Mỗ đã đôi ba phen nói rõ cho lão đệ hay rồi thế cờ với thế sáo không phải là mỗ học lõm của ai, và cũng không phải là bắt buộc lão đệ.
- Vậy người học ở đâu ra?
- Việc này sau này lão đệ sẽ biết rõ hết bây giờ xin thứ lỗi mỗ chưa thể nói cho lão đệ biết được.
- Toàn là lời lẽ nói lếu nói láo. Chẳng lẽ đó là thiên cơ không thể tiết lộ được sao?
- Xin lão đệ cứ tin ở mỗ. Mỗ dám thề với trời đất trong giang hồ này chỉ có lão đệ với mỗ là biết rõ kỳ thức địch thức thôi.
- Dù người nói khéo léo đến đâu cũng đừng hòng ta tin.
- Sao lão đệ lại nói thế. Hì hì... Lão có thanh thần kiếm hộ thân. Mỗ quyết định kiếm còn người còn, kiếm còn thì đệ chắc không khi nào lại giết chết mỗ đâu. Chẳng lẽ lão đệ không nghĩ đến thanh đoản kiếm bất thường này hay sao?

Lời nói ấy của quái nhân đã khiến Âu Dương Siêu phải mủi lòng.

Âu Dương Siêu cũng biết với tài ba của mình có thể thắng nổi đối phương, nhờ đối phương đã quyết tâm liều chết, cứ dùng thần kiếm mà tấn công bừa, như vậy nhất thời mình khó mà thắng nổi. Mà chưa biết chính mình còn lỡ tay đánh gãy thanh thần kiếm thì sao?

Vì thế chàng càng kinh thì đối phương mà nói tiếp:

- Thế mà người cũng nói ra được. Không biết xấu hổ chút nào.

Quái nhân lại cười khì và nói tiếp:

- Thanh thần kiếm này mỗ đã định trao trả cho lão đệ.
- Muốn đổi lấy bốn đại tuyệt thức thì người đừng hòng. Nếu người muốn giở trò khác ra thì cũng đừng có mở miệng.
- Bây giờ, một mỗ không đổi lấy tuyệt thức, hai nữa cũng không có điều kiện gì hết.
- Thế thì tại sao? Lại còn đợi chờ gì nữa?
- Vừa rồi mỗ đã nói rồi mỗ lấy được thanh kiếm trong tay của Thi Phụng Anh, môn đồ của Thiên Nam Kê Trảo Bà Bà.
- Như vậy có liên can gì đến tại hạ nào?
- Lão đệ có biết tại sao Thi Phụng Anh lại dễ dàng mất thanh kiếm này không?
- Tại hạ làm gì biết được chuyện đó. Chắc các hạ lại dùng sức mạnh mà hiếp kẻ yếu mà cướp thanh kiếm trong tay nàng ta chớ gì.
- Không phải thế! Nàng cam tâm tình nguyện biếu cho mỗ.
- Tại hạ không tin!
- Tất nhiên phải có lý do Thi Phụng Anh mới chịu biếu thanh kiếm này.
- Vì lý do gì?
- Vì Kê Trảo Bà Bà đã chết, võ công của nàng ta lại hèn yếu sợ bị người đời khinh bỉ, hoặc bị người trong giang hồ hà hã.
- Thế ra các hạ đã thay nàng chống đỡ kẻ địch và duy trì môn phái, phải không?
- Việc này... Tại hạ không thể làm được như thế.
- Thế tại sao nàng lại chịu tặng kiếm cho một người ngông cuồng như các hạ?
- Hà hà... người ngông cuồng ư?
- Các hạ cười cái gì? Các hạ không phải là một người ngông cuồng hay sao?
- Chúng ta không nói chuyện ấy nữa. Thanh kiếm này là của Thi Phụng Anh tặng cho Nhất Thống Giáo đấy.
- Biếu cho Nhất Thống Giáo? Thế tại sao lại vào tay các hạ.

Quái nhân nghe hỏi hơi ngạc nhiên, nhưng lại thao thao bất tuyệt mà nói lảng sang chuyện khác ngay. Y nói tiếp:

- Với võ công tầm thường như Thi Phụng Anh thì Nhất Thống Giáo khi nào lại nhận cho y thị vào trong Giáo, nhưng vì nể y thị biếu cây thần kiếm quý báu như vậy mới chịu chấp nhận.
- Thế ra Nhất Thống Giáo cho Thi Phụng Anh gia nhập là vì nể mặt vật này?
- Cũng không phải thế. Nhất Thống Giáo cho Thi Phụng Anh gia nhập quả thật cũng nể thanh thần kiếm này, nhưng cũng vì nể lão đệ nữa bằng không...
- Sao lại lôi kéo cả tại hạ vào chuyện ấy?
- Giáo chủ vì thấy thanh kiếm này là võ khí của lệnh tôn cho nên mới nhận, và định tặng lại cho lão đệ gọi là một món lễ vật nho nhỏ biếu lão đệ nhận chức Chấp Pháp đường chủ.

Âu Dương Siêu nghe nói mặt lộ vẻ kinh ngạc vội hỏi tiếp:

- Chắc các hạ là Nhất Thống Giáo chủ, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ phải không.

Ngờ đâu quái nhân mặt bỗng biến sắc, ngăn người ra giây lát rồi lại vội lắc đầu, xua tay đáp:

- Không phải, không phải! Lão đệ chớ có hiểu lầm như thế!

Âu Dương Siêu vội hỏi tiếp:

- Nếu vậy, thanh thần kiếm này tại sao lại ở trong tay các hạ?

- Việc này nói ra dài lắm.

Lúc quái nhân nói, hai mắt cứ chớp nháy hoài, đủ thấy những lời nói không thật. Đồng thời câu cuối cùng rõ ràng là lời lẽ dùng để giấu giếm thân phận của mình.

Âu Dương Siêu hiểu biết ngay, cười nhạt và hỏi tiếp:

- Chuyện dài chuyện ngắn cũng được. Các hạ nói cho tại nghe đi.

- Lão đệ...

- Sao các hạ không nói ngay đi, cứ ấp úng như thế hoài làm chi?

- Vì...

- Vì cái gì nữa cơ chứ?

Thấy Âu Dương Siêu hỏi dồn như vậy, y liền đảo ngược đôi người một vòng, rồi lớn tiếng đáp:

- Vì lão đệ lâu không đến Nhất Thống Giáo nhậm chức, mà tại hạ là người có liên quan rất mật thiết với Nhất Thống Giáo, nên đã được Giáo chủ nhờ vả đi khắp nơi tìm kiếm lão đệ, và giao thanh thần kiếm này cho mỗ để tiện thể báo cho lão đệ hay.

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu tin lời nói ấy của y, liền cười và đỡ lời:

- Nhất Thống Giáo có rất nhiều người sai bảo, tại sao ai họ cũng không sai, lại cứ phải nhờ vả tới các hạ thông phong báo tin như thế?

Quái nhân không chịu lép vế, ngẩng mặt lên trời cười ha hả, nói tiếp:

- Còn có gì mà không hiểu nữa. Vì bốn nhân đi đây đi đó luôn luôn, dễ gặp gỡ lão đệ. À, còn một điểm nữa, không phải là mỗ tự khoe khoang, thanh thần kiếm này là một bảo kiếm, ai ai cũng muốn cướp lấy, nếu giao cho người không công lực hoặc hơi kém, nhỡ họ bị người khác cướp mất thì sao?

Y cứ thao thao bất tuyệt mà nói như thế, làm tựa như có sự thật vậy, Âu Dương Siêu trong bụng cười thầm, bỗng cười nhạt một tiếng ngăn cản không để cho y nói nữa, và nói tiếp:

- Lời nói của các hạ kể ra cũng rất khéo léo, nhưng có ba điểm không đúng sự thật.

Quái nhân tự xét lời nói của mình không còn sơ hở chút nào, sao bây giờ Âu Dương Siêu lại bảo có ba điểm khả nghi, y liền ngăn người ra. ngờ ngạc hỏi:

- Ba điểm nào thế. Tin hay không thì tùy như lão đệ, bây giờ chỉ đi cần yết kiến Nhất Thống Giáo Chủ là việc gì cũng sẽ hiểu rõ được.

- Bây giờ mỗ đành phải dùng lá cờ báu này để hỏi rõ chuyện mới được, hãy coi thế công của mỗ này.

Chàng vừa nói xong đã thấy bóng người thấp thoáng ánh sáng lóe mắt và một luồng kinh phong nổi lên chằm người đối phương lấn át tới.

-- o O o --